

RESIDENCE OF MONSTERS

ก๊วนปีศาจจิ้งจอก



หลังดิวรีน : เฮียน จัจจอกธรา : ๓๒๑

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม



สำนักพิมพ์สตาร์พูนิกส์

ลำดับที่ 1100

Residence of Monsters กวนปีศาจอลเวง เล่ม 3

เขียนโดย หลินฉีจ้าวเร็น, แปลโดย จิ้งจอกธราธา

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2559

ราคา 200 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ความพระราชนิพนธ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

妖怪公館の新房客 03 放課後 Magic

Written by 藍旗左衽 (Lan Qi Zuo Ren) Illustrations by 饒 (Su) Copyright © 2015

Originally Traditional Chinese edition published by Global Group Holdings, Ltd.

Thai translation copyright © 2016 Satapornbooks Co., Ltd.

All rights reserved.

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

หลินฉีจ้าวเร็น.

Residence of Monsters กวนปีศาจอลเวง เล่ม 3.-- กรุงเทพฯ : สตาร์พูนิกส์, 2559.
280 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. จิ้งจอกธราธา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.13

ISBN 978-616-00-2178-9

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุริยกานต์ พรหมมงคล บรรณาธิการเล่ม : วิรัชฐา ศรีธัญรัตน์

พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา ออกแบบปก : ฤกษ์ภา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : ชู (Su)

รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล ขอขอบคุณ waffle จาก www.f0nt.com

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาร์พูนิกส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัทชญ์ โลภิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธิญาภัทร์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตียา โลภิตสถาพร หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารินา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : อนกร กองเพ็ง



จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาร์พูนิกส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56



สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย



Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำสำนักพิมพ์

คุณผู้อ่านอาจจะเคยได้ยินว่า คุณสมบัติแรกของพระเอกนิยาย
สักเรื่อง...คือเป็นแม่เหล็กดึงดูดปัญหา

หากวัดตามมาตรฐานนั้นแล้ว คงถือว่าเฟิงผิงหลันเป็นพระเอกที่ดี
ได้ เพราะดูเหมือนปัญหาก็วิ่งมาหาเขาไม่หยุดหย่อน โรงเรียนในเงามืด
ก็ช่างทำตัวเป็นโรงเรียนสมชื่อ นอกจากคาบเรียนและการสอบแล้ว...
ยังบังคับให้เข้าชมรมเสียด้วย โชคยังดีที่เฟิงผิงหลันของเราหาเพื่อนได้
เยอะแล้ว คราวนี้ละ จะมีคู่ปรับหรือคู่อาฆาตโผล่มาใหม่สักกี่คนก็ไม่หวั่น!

ชมรมของบรรดาผู้อั้วญเฉียผิงก็หัดจะทำท่าย ลีกลับ หรือสยองขวัญ
แค่นั้น ขอเชิญคุณผู้อ่านเปิดหน้าถัดไป ก้าวขึ้นศึกเรียนไปพร้อมกับเรา
ได้เลย!

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

คำนำนักแปล

หลังจาก *ก๊วนปีศาจอลเวง เล่ม 1 และ 2* ศิพิมพ์ ผู้แปลติดตามอ่านความคิดเห็นของเพื่อนผู้อ่านทั้งบนเฟซบุ๊ก บนเว็บเด็คดี และตามบล็อกต่างๆ (และแอบแชร์+แปลให้ผู้เขียนได้อ่านด้วยกัน เหมือนเป็นการส่งต่อความสุชรูปแบบหนึ่งกะ ฮ่าๆ) อ่านไปอมยิ้มไป คิใจมากกะที่ได้รู้ว่ามีคนรักและติดตามนิยายชุดนี้เยอะมาก จึงขอยืมพื้นที่ตรงนี้เพื่อขอบคุณผู้อ่านทุกคนจากใจจริง และอยากบอกว่าทุกความคิดเห็นและคำชูนีวโป่งสีฟ้าๆ เป็นกำลังใจที่ดีที่สุด และผู้แปลจะพยายามแปลงงานชุดนี้ให้ดีที่สุดเลยกะ :)

สำหรับเล่ม 3 นี้ ขอกระซิบบอก (ถ้าผู้อ่านไม่เปิดเลขหน้านี้ไปก่อน เพราะอคใจไม่ไหวอยากอ่านตอนต่อไป) ว่าตลกแบบจัดเต็ม รับรองว่าอ่านแล้วทั้งยิ้มทั้งหัวเราะจนน้ำตาเล็ดแน่นอน แถมมีฉากน่ารักน่าหยิกชวนจิกหมอนเยอะมาก (จริงๆ) สำหรับหลายคนทีลุ่นรอให้กำแพงหัวใจของปีศาจจอมเย็นชาละลายเสียที รับรองว่าไม่ผิดหวังแน่นอนกะ แถมยังมีตัวละครสุดเท่ (แต่โหดมาก) ตัวใหม่โผล่มาอีกด้วย ส่วนจะเป็นใครนั้นติดตามอ่านในเล่มเนอะ!

จิ้งจอกธารา

ฉลง

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (มังกร)

เยอหยิ่ง เจ้าคิดเจ้าแค้น และชอบคิดเล็ก
คิดน้อยเป็นที่สุด ความจำดีเยี่ยม ในสมองมีทั้ง

ตงย่า

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (เฟอเร็ต)

สุภาพบุรุษผู้แสนอ่อนโยนและนุ่มนวล แต่หาก
โดนจุดระเบิดของเขาเข้าละก็ จะน่ากลัวเป็นที่สุด
ชอบทำงานบ้าน เป็นโรคบ้าความสะอาด แต่อ่อน
ประสบการณ์เรื่องทำอาหาร

จุดอ่อนคือชอบใช้เงินโดยไม่คิด ไร้ความยับยั้ง
ขังใจทุกครั้งทีเห็นเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้านหรืออุปกรณ์
ทำความสะอาด

พรางตัวในบทบาท : นักเรียน

เคาตซ์ล

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (งูบิน) เป็นหัวหน้าของปีศาจทั้งหมดในภคหาสน์
เยอหยิ่งเย็นชา หน้าตาหล่อเหลาแต่บั่นหน้าบูดบึ้งตลอดศก รักดี
อย่างสุดซึ้งต่อองค์ชายซาเคด ซึ่งเป็นเจ้านายในโลกปีศาจ เกลียคซัง
มนุษย์ แต่เห็นบางสิ่งในตัวเฟิงผิงหลันที่คล้ายคลึงกับเจ้านายของ
ตัวเอง เพราะเหตุนี้จึงเกิดความรู้สึกดีๆ ต่อเฟิงผิงหลันโดยไม่รู้ตัว
และมักหงุดหงิดตัวเองเพราะเรื่องนี้

พรางตัวในบทบาท : หมอประจำโรงเรียน





ความรู้เรื่องโลกมนุษย์และโลกปีศาจอย่างครบถ้วน
รักการสะสมโมเดลรถยนต์และรถไฟกว่าสิ่งอื่นใด
แต่กลับมารดทุกครั้งที่นั่งยานพาหนะบนดิน

พรางตัวในบทบาท : นักเรียน

ไปเหลียว

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (ผึ้ง)

หน้าตาหล่อเหลาเปี่ยมเสน่ห์ เจ้าเล่ห์เจ้าแผนการ
มักมีรอยยิ้มที่เล่นบนใบหน้าเสมอ จึงฮอตมากในหมู่สาวๆ
ชอบพูดจาหยอกแบบที่เล่นทีจริง จนแยกไม่ออกว่าโกหก
หรือพูดจากใจจริงกันแน่ เสพติดของหวานชั้นรุนแรง

พรางตัวในบทบาท : นักเรียน

เฟิงผิงหลับ

เผ่าพันธุ์ : มนุษย์

นักเรียนใหม่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนนานาชาติเซฟาเนีย มองโลกในแง่ดี
สุกซิด จนดูเหมือนไม่ค่อยเต็มบาท มักทำอะไร
ไม่ค่อยเหมาะกับสถานการณ์อยู่บ่อยๆ ต้อง
ทำงานพิเศษเพื่อหาเงินเรียน ทำให้บางครั้ง
ติดนิสัยขี้ตื้ออยู่บ้าง ทำงานพิเศษหลายอย่าง
พร้อมกันจึงเหนื่อยง่าย เลยเกลียดที่สุดหากมี
ใครกรวนเวลานอน และมักอารมณ์เสียขึ้น
รุนแรงหลังตื่นนอน เป็นโรคมือชน ชอบสัมผัส
เนื้อตัวคนอื่นเป็นพิเศษ





ไซเมอร์ฟ

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (นก)

นิสัยขี้อาย เก็บตัว ไว้ผมม้ายาวปิด
เกือบทั้งหน้า กลัวการปฏิสัมพันธ์
กับเพศตรงข้าม
ความลับคือชอบอ่าน
การ์ตูนสาวน้อยตาหวานสโตร์
ฮาร์ดคอร์กับนิยายรักโรแมนติค
เป็นที่สุด

มอร์ริส

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (เสือดำ)

ใจร้อนวู่วาม นิสัยนักเลงไม่กลัวใคร เวลารักหรือเกลียด
แสดงออกชัดเจน เป็นชายอกสามศอกที่ปิดบังความรู้สึกทาง
สีหน้าไม่เป็น

ชอบออกกำลังกาย มือเท้าหนัก หยิบจับอะไรก็พังหมด
ความลับคือเป็นคนชอบสัตว์ตัวเล็กๆ น่ารัก เช่น แมว



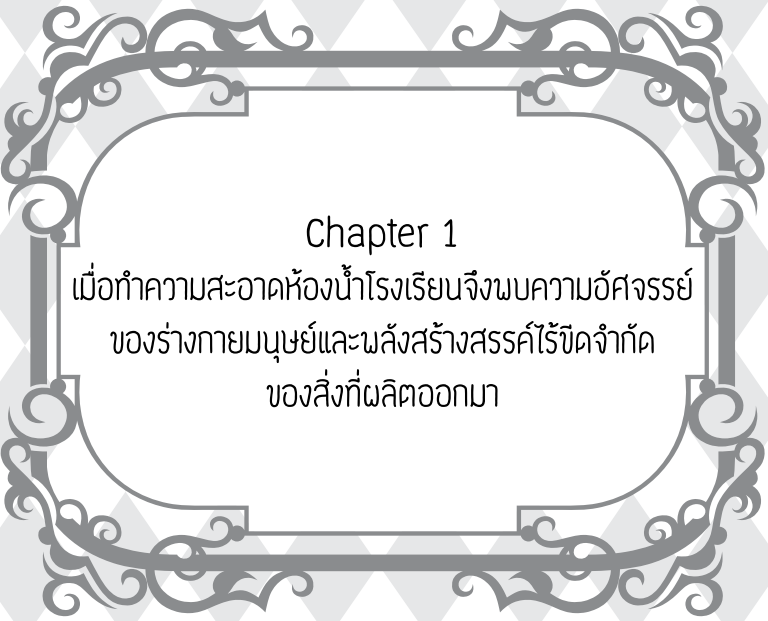


สารบัญ

- Chapter 1** เมื่อทำความสะอาดห้องน้ำโรงเรียนจึงพบความอัศจรรย์ของ
ร่างกายมนุษย์และพลังสร้างสรรค์ไร้ขีดจำกัดของสิ่งทีผลิต
ออกมา 011
- Chapter 2** คนที่ตายไปเมื่อห้าสิบปีก่อนกลายเป็นวิญญาณอาฆาต แต่
ตอนหลอกคนกลับสวมชุด PRADA คอลเลกชันใหม่ล่าสุด
นี่ต่างหากปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติของจริง 039
- Chapter 3** เด็กน้อยไม่ยอมกินข้าวไม่ใช่เพราะงอนคุบป่อง แต่เพราะ
ลมเยอะจนท้องป่องต่างหาก 075
- Chapter 4** อย่างนี้ถ้าเอาขี้หนูมารวมกันแล้วจะกลายเป็นโจ๊กข้าวหอมนิล
ไปได้ 106
- Chapter 5** ฝ่ามือกุมความแข็งแกร่งราวกับเหล็กกล้า ทะยานเข้าไปอย่าง
เร้าร้อนด้วยร่างข่มเหง — กำลังพูดถึงการฝึกกระบี่นะ เธอ
คิดไปถึงไหน 140



- Chapter 6** เพื่อนก็เหมือนเนื้ออย่าง บางทีค่านอกเกรียมหมดแล้ว แต่เนื้อในยังเหลือโคลชิบบๆ บางทีดูภายนอกเหมือนยังดิบ แต่ไม่ต้องย่างก็กินได้เลย บางทีตอนกินอร่อยมาก แต่หลังจากนั้นต้องกลับปวดแปลบรากับถูกเข็มนับหมื่นทิ่มแทง 168
- Chapter 7** วิกฤตก็เหมือนเครื่องปั่นน้ำผลไม้ สิ่งที่เราใส่ลงไปล้วนและทะไม่เหลือสภาพเดิม ขาดวินเหวอะหะเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่ความเจ็บปวดเหล่านั้นกลับผสมรวมกันกลายเป็นเครื่องคั่มรสเลิศเปี่ยมสารอาหารได้อย่างไม่น่าเชื่อ 201
- Chapter 8** ถึงจะมีคนกล่าวหาว่าละครน้ำเน่าดูถูกสติปัญญาผู้ชม แต่อย่างไรก็ต้องยอมรับว่าตื่นเต้นเร้าใจจนคนดูเองยอมละทิ้งศักดิ์ศรีด้วยความเต็มใจ 229
- Chapter 9** มีฉากอาบน้ำแต่ไม่ใช่อาบน้ำรวม น่าเสียดายจัง 253
- Epilogue** ถ้าไม่อยากทนให้เจ้านายเหยียบย่ำ ก็ต้องสร้างธุรกิจของตัวเอง 269



Chapter 1

เมื่อทำความสะอาดห้องน้ำโรงเรียนจึงพบความอัศจรรย์
ของร่างกายมนุษย์และพลังสร้างสรรค์ไร้ขีดจำกัด
ของสิ่งที่ผลิตออกมา

ไถ่ถึงหน้าเหยเก รั้งสีอำมหิตแผ่ซ่าน แปรงขัดสั้วมในมือรารกับ

กลายเป็นกริชอันแหลมคม แผ่รั้งสีอำมหิตแรงกล้าไม่ต่างจากตัวผู้ถือ
ซูลีหว่านใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปากและจุมูก หน้าซิดเซียรารวกับคนป่วย
ใบหน้าจยังอยู่คุ่มค่อมมน่นากลัวกว่าปกติ
อิวานใช้นิ้วบีบจุมูกพลางบ่นอุบเหมือนเด็ก ๆ "เหม็นมากเลย! ฉัน
ไม่อยากทำความสะอาดที่นี่อะ!"

อิกอร์ยังสุขุมเหมือนเคย เขาตอบว่าอิวานเบา ๆ เป็นเชิงปลอบใจ
หลั่อัจฉินขมวดคิ้ว ปากก่นคำอย่างคุเคือคเลือคพล่าน "อย่าให้ฉัน
รู้ว่าใครเป็นคนทำ ฉันจะเอาตะปุตอกกล่องดวงใจมันให้จุกเลย..."

"อาเนา การปลดทุกข์เป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์นะ" เฟิงผิงหลัน
หัวเราะแห้ง ๆ แต่เขากลันหายใจขณะพูด ใบหน้าที่ระบายคัวยรอยยิ้มจึง
ดูแจ๋งเกร็งพิกล

ณ ห้องน้ำชาย อาคาร C โรงเรียนเซฟาเนีย เวลาสี่ทุ่มตรง หลัง
เลิกเรียนหลักสูตรภาคค่ำโรงเรียนงามมีค

"อุปกรณ์ทำความสะอาดอยู่ห้องค่านในสุด ถ้าต้องใช้อุปกรณ์อย่าง
อื่นให้ไปที่ห้องพักอาจารย์กะกลางคืนแล้วกรอกรายงานขอยืมอุปกรณ์กับ
อาจารย์เชิร์นโนส" อินซู่ซวงยีนอยู่นอกห้องน้ำ ปากก็ออกคำสั่งอย่าง
หฤคหิด "ทำอะไรให้มันว่องไวหน่อย พวกเธอต้องทำความสะอาดห้องน้ำ
ทุกห้องในตึกนี้นะ"

"ทำไมพวกเราต้องมาทำอะไรแบบนี้คัวยล่ะครับ!" อิวานทำหน้าเบ้

ปากก็ร้องคร่ำครวญไปด้วย

อินชู่ซวงเล็กก็แล้วตอบอย่างเย็นชา "ทำผิดกฎโรงเรียนก็ต้องถูกลงโทษ ไม่เห็นต้องถาม"

"ผมนึกว่าบทลงโทษจะคุ้มสมเป็นผู้อภัยเชียวกว่านี้เสียอีก" เฟิงผิงหลันพูดด้วยสีหน้าผิดหวัง "เช่นว่าร้ายคำสาปใส่พวกเรา หรือให้พวกเราไปล่าปีศาจระดับล่าง อะไรแบบนี้ล่ะครับ" ไม่นึกว่าต้องมาขัดห้องน้ำแบบนี้

สืบเนื่องจากการทำประลองกับไ้ดังครั้งที่แล้ว เย็นวันนี้จึงได้รับประกาศแจ้งเรื่องการลงโทษจากโรงเรียน บทลงโทษอย่างหนึ่งคือต้องทำความสะอาดห้องน้ำในอาคาร C ของโรงเรียนหลังเลิกเรียนวิชาภาคค่ำของโรงเรียนเงามีค

ไม่รู้เพราะสาเหตุใด แต่อาคาร C เป็นตึกที่สกปรกที่สุดในโรงเรียน นอกจากห้องเรียนที่มีคนคอยดูแลทำความสะอาดแล้ว ที่อื่นๆ สกปรกเหลือรับ

"ร้ายคำสาปใส่พวกเธอยุ่งยากจะตาย..." อินชู่ซวงเล็กก็พลางส่งเสียงหึในลำคออย่างไม่เห็นด้วย "ถ้าแค่ร้ายมนตร์ตูมเดียวแล้วจบฉันก็อยากทำอยู่หรอกนะ แต่เกิดพวกเธอปากเจ็บขึ้นมา คนในสมาคมต้องมาร้องเรียนเข้าๆ ไม่เลิกรา จะลงโทษทางกายก็ต้องมานั่งกังวลเรื่องความปลอดภัยของพวกเธออีก ยุ่งยากจะตาย"

"ไม่มัน ให้พวกเราคัดลายมือหรือเขียนจดหมายขอโทษไม่ได้หรอกคะ" ชูลี่หว่านเสนอเสียงแผ่ว

"เปลืองทรัพยากรโลกโดยไม่จำเป็น แล้วฉันก็ไม่อยากเสียเวลาอ่านถ้อยคำจอมปลอมน้ำท่วมทุ่งผักนึ่งโหรงเหรงในจดหมายขอโทษของพวกเธอด้วย" มุมปากอินชู่ซวงยกขึ้นเป็นรอยยิ้มอำมหิต "ทำความสะอาดห้องน้ำลิดี ทั้งประหยัคทรัพยากรมนุษย์ของโรงเรียน ทั้งยังทำให้พวกเธอได้รู้จักละอายใจกันขึ้นมาบ้างด้วย มีอะไรไม่คิดตรงไหน ผู้ปกครองก็เห็นด้วยกับการลงโทษวิธีนี้ ไม่ต้องอธิบายอะไรให้เปลืองน้ำลายอีก"

"ทำไมต้องแจ้งที่บ้านด้วย น่าอายที่สุดเลย" อิวานทำปากเบี้ยว "ผู้เฒ่าที่บ้านถึงกับโทรศัพท์ข้ามประเทศมาสวนพวกเราเสียยกใหญ่ แค่นี้ก็ปวดหัวจะตายแล้ว ทั้งที่พวกเราไม่ใช่ตัวการด้วยซ้ำ คันตกกระไดพลอยโจนไปด้วย พับฝ่าสิ..."

ให้ถึงไควยคังนั้นก็หันไปลงสายตาใส่อีกฝ่ายอย่างกราดเกรี้ยว

อิวานแกลังก์ทำท่ากลัวแล้ววิ่งไปหลบหลังอิกอร์ แต่ดวงตาแฝงแววเยาะเย้ยราวกับจะทำนายอีกฝ่าย

ซูลีหว่านถอนใจ วันหยุดที่ผ่านมาเธอกลับบ้านไปก็ถูกตำหนิไม่น้อย แต่หิ้วอี่เดินกับจงยูไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ เพราะแต่ไหนแต่ไรมาสองคนนี้ก็เห็นคำติเตียนของคนอื่นเป็นแค่ลมที่พัดเข้าหูซ้ายแล้วทะลุออกหูขวาไปเท่านั้น

เฟิงผิงหลันไม่ปริปากพูด เพียงก้มหน้าลงน้อยๆ เท่านั้น

อินซู่ซวงแจ้งให้พี่ชายเขาทราบก็จริง แต่เหตุผลที่บอกคือ "ออกนอกเขตโรงเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาตในเวลาเรียน"

เขาเป็นคนธรรมดาที่จับพลัดจับผลูเข้ามาเกี่ยวข้องกับโลกอันแปลกประหลาดใบนี้โดยไม่คาดคิด เรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับโรงเรียนเจามีคและผู้อัญเชิญล้วนต้องเก็บเป็นความลับ เขาไม่คิดจะบอกเรื่องนี้ให้ที่บ้านรู้ เพราะไม่อยากให้ทุกคนต้องเป็นห่วง อินซู่ซวงเองก็บอกว่าทางโรงเรียนต้องการให้เขาเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ หากต้องการเปิดเผยตัวคน อย่างน้อยต้องรอจนกว่าเฟิงผิงหลันจะได้เป็นผู้อัญเชิญเต็มตัวก่อน จนกว่าจะถึงเวลานั้น ยิ่งคนรู้น้อยเท่าไร ครอบครัวยกยิ่งปลอดภัยมากขึ้นเท่านั้น

เป็นผู้อัญเชิญเต็มตัวอย่างนั้นหรือ...หากอยากเป็นผู้อัญเชิญ ก็ต้องมีปีศาจได้พันอะคอยอยู่ข้างกาย...เฟิงผิงหลันคิดพลางยิ้มอย่างขมขื่น

เฟิงเปิดเรียนได้สองสัปดาห์ก็เจอเรื่องวุ่นต่อเนื่องไม่หยุด คราวที่แล้วตอนถูกไล่จากหอพักยังได้รับโทรศัพท์จากพี่จิ้งเฟิง แต่คราวนี้กลับ

ไม่มีใครคิดต่อมามาถามไถ่เลย

พี่จึงฟังเองก็ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ไม่ว่าจะแสดงความห่วงใย ชักถาม
ตำหนิ หรืออุคตา ไม่มีเลยสักอย่างเดียว แม้เขาจะรู้สึกโล่งอก แต่ลึกลงไป
กลับแอบเสียใจเล็กน้อย

เฟิงผิงหลันเกาหัวแกรกๆ เขาเก็บความรู้สึกนั้นยัดใส่กล่องคำ
ซ่อนไว้ในส่วนลึกของหัวใจ จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้นพร้อมรอยยิ้มอันสดใส

ฮ่าๆ แบบนี้สิดี ใครจะมีชีวิตอิสระได้เหมือนเขา ทำอะไรผิดก็ไม่ได้
ถูกตำหนิ อยากเป็นผู้อัญเชิญหรือเป็นคนธรรมดาก็เลือกได้เอง! นายนี้
โชคดียิ่งจริงๆ เลยนะ เฟิงผิงหลัน!

"ทำความสะอาดห้องน้ำก็ไม่แย่ว่าไรหรอกน่า! อากาศร้อนออก
อย่างนี้ จะได้เล่นน้ำให้เย็นชื่นใจด้วยไง! ฮ่าๆๆ!"

คนอื่นต่างถลึงตามองเฟิงผิงหลันอย่างเหลือออก

อินซู่ซวงเองก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่างไม่สบอารมณ์ "รีบเริ่มงานได้แล้ว
ต้องออกจากโรงเรียนก่อนห้าทุ่มตรง ถ้าทำไม่เสร็จก็ค่อยมาทำต่อพรุ่งนี้
ก่อนกลับบ้านต้องเรียกอาจารย์เชิร์นโนสมาตรวจงานด้วย เขาเป็น
เจ้าหน้าที่ฝ่ายสุขอนามัยของโรงเรียน"

"เจ้านั่นอยู่ฝ่ายสุขอนามัยยังงั้นรอะ" อิวานเบิกตากว้าง "ท่าทาง
ชกมจะตาย..."

"เจ้าหน้าที่ฝ่ายสุขอนามัยไม่จำเป็นต้องขยันทำความสะอาดทุกคน
ก็ได้ แบบนี้เวลาลงโทษพวกไม่เอาถ่านที่ชอบแหกกฎจะได้ง่ายหน่อย"
อินซู่ซวงพูดจบก็หันหลังเดินจากไป

พออินซู่ซวงไปแล้ว ทุกคนหันมาสบตากัน

"คราวนี้เอาไงต่อ"

บทลงโทษคราวนี้ ผู้กระทำความผิดต้องรับผิดชอบด้วยตัวเอง ห้าม
ให้ปีศาจได้พ้นอะช่วย แต่ตอนเกิดเรื่องอิวานเองก็มีส่วนร่วมในเหตุการณ์
จึงกลายเป็นหนึ่งในผู้กระทำความผิดไปโดยปริยาย

"ก็ลงมือทำความสะอาดซะสิ" หลัวอ้อเงินจัดแจงแบ่งหน้าที่ทันที
 "เริ่มจากทำความสะอาดห้องน้ำย่อยๆ ทั้งหมดในนี้ให้เรียบร้อยก่อน
 ห้าห้องต่อหนึ่งคน ส่วนอีกสองคนที่เหลือถูทางเดินในห้องน้ำให้สะอาด"
 "โอเค! งั้นลงมือกันเลย!" เฟิงผิงหล่นม้วนแขนเสื้อ

กว่าจะเก็บกวาดเรียบร้อยก็เกือบห้าทุ่ม

ให้ถึงควักยันต์ออกมารายมนตร์ ใช้ผีเสื้อกระดาษส่งข้อความไป
 ถึงห้องพักอาจารย์ประจำกะกลางคืน หานาที่หลังจากนั้น เสียงลากเท้า
 อย่างเอื่อยเฉื่อยก็แว่วมาจากอีกด้านหนึ่งของระเบียงทางเดิน

และแล้ว เซิร์นโนสก็ปรากฏตัว เขาใส่เสื้อคลุมสีดำกับกางเกง
 สีส่วน เท้าสวมรองเท้าแตะแบบหนีบสีฟ้าขาว

เซิร์นโนสใช้มือจับคางพลางถามว่า "ทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว
 หมกแล้วหรือ"

"วันนี้พวกเราทำเสร็จแค่ห้องน้ำชายชั้นหนึ่งค่ะ" หลัวอ้อเงินตอบ
 "ต้องรอให้อาจารย์ตรวจเสร็จก่อนพวกเราถึงจะกลับบ้านได้"

"อ้อ อย่างนั้นหรือ..." เซิร์นโนสพยักหน้าแล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำ
 ชาย

เพียงไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงน้ำไหลจ๊อกๆ ดังมาจาก
 ด้านใน

ทุกคนที่ยืนอยู่ด้านนอกต่างมองหน้ากัน คาเบิกกว้างอย่างตื่นตะลึง
 "เขาเข้าไปฉี่หรือ" อิวานเอ่ยถามอย่างไม่อยากเชื่อ

เสียงน้ำแผ่วลงจนเงียบไป ตามด้วยเสียงชักโครก แล้วเซิร์นโนส
 ก็เดินออกมา

"ข้างในสะอาดดีแล้ว แต่ข้างโถส้วมยังมีคราบสกปรกอยู่ พรุ่งนี้
 ต้องทำความสะอาดเพิ่ม แล้วก็ต้องทำให้เร็วกว่านี้ด้วย..." เซิร์นโนสใช้มือ
 คบปากอิวานที่ยืนอยู่ตรงหน้าตัวเองพลางพูดว่า "โอเค ขอบขอบคุณทุกคนมาก"

อิวานจ้องมือข้างนั้นของเชิร์นโนสไม่วางตา ใบหน้าฉวยแวตั้น
ตระหนก "อาจารย์ไม่ได้ล้างมือ!"

"กำลังจะไปล้างพอดีเลย" เชิร์นโนสเดินไปที่อ่างล้างมือแล้วเอื้อม
มือไปที่เครื่องกดสบู่ ของเหลวข้นคลั่กสีเขียวอมเทาค่อยๆ หยดลงมาจาก
เครื่องกดสบู่เหลวอย่างช้าๆ เขาใช้น้ำล้างสบู่เหลวขึ้นราด้วยสีหน้าเรียบเฉย
แล้วพูดว่า "...อันนี้ต้องเปลี่ยนแล้วละ พรุ่งนี้ไปเอาชุดรีฟิลที่ส่วนกลางนะ"
พอล้างมือเสร็จก็สะบัดมือในอากาศสองสามที หยดน้ำกระเด็นใส่หน้า
เหล่านักเรียนที่ยืนรอคำสั่งอยู่หน้าห้องน้ำ

ทุกคนกลั้กลมหายใจนิ่ง บางคนหน้านี้วี่วี่ขมวด บางคนหน้าเหยเก
เหมือนจะร้องไห้ บางคนกำหมัดแน่นราวกับหมายจะชกอาจารย์จอม
ขี้เกียจตรงหน้าเสียหลายๆ หมัดเพื่อระบายความคับแค้นใจ

แต่ไม่มีใครกล้าปรปាកพูด ทุกคนคิดเพียงว่าอยากรีบออกจากที่นี่
ให้ฉับไวนี้สิ้นสุดลงโดยเร็วที่สุด

ทุกคนแยกย้ายกลับบ้าน เฟิงผิงหันมองหน้าให้ถึงพลางยิ้ม แล้ว
เอ่ยขึ้นว่า "กลับบ้านด้วยกันนะ"

ให้ถึงส่งเสียงหึในลำคออย่างเย็นชา "ไม่จำเป็น"

"โอ้ยโหย ตอนนี้เราอยู่บ้านเดียวกัน ต่อให้นายอยากกลับคนเดียว
เราก็กลับทางเดียวกันอยู่ดีแหละ!"

"นายกกลับของนายเองเถอะ พวกเราไม่ได้กลับทางเดียวกับนาย"

พอมาถึงประตูโรงเรียนก็เห็นร่างเปรียวบางของโบคั่นยืนรออยู่
คั่นนอก

ให้ถึงเดินเข้าไปหาโบคั่นแล้วยื่นกระเป๋ากับถุงใส่ของในมือให้
ส่วนหญิงสาวก็ยื่นมือรับโดยไม่แม้แต่จะยุดคิก

"สวัสดีค่ะ คุณชายผิงหลั่น" โบคั่นเอ่ยทักเฟิงผิงหลั่นอย่างมี
มารยาท

"รีบไปได้แล้ว ฉันทเหนื่อย" ให้ถึงเอ่ยเร่งด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

"เจ้าค่ะ" โบทันกุมมมือให้ถึง วงแสงสว่างรูปทรงดวงมราวกับดอกไม้
ผูกขึ้นบริเวณพื้นที่ทั้งสองยืนอยู่ ห้อมล้อมรอบกายโบทันกับให้ถึง

"พวกเธอจะกลับบ้านโดยใช้เวทมนตร์หรือ" เฟิงผิงหลันเปิดตา
กว้าง "แบบนี้ไม่ผิดกฎโรงเรียน..."

"ใครจะไปสน" ให้ถึงไม่แยแสคำเตือนของอีกฝ่าย

โบทันมองหน้าเฟิงผิงหลัน ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ยถามว่า "...จะ
กลับด้วยกันไหมคะ คุณชายผิงหลัน"

ให้ถึงขมวดคิ้ว แต่ไม่เอ่ยห้ามปรามอีกฝ่าย

"อ้อ! ไม่เป็นไรหรอก ฉันอยากขี่จักรยานไปแวะซื้อของว่างไว้กิน
ตอนกลางคืน คงไม่รบกวนพวกเธอหรอก"

ใบหน้าโบทันฉายแววผิคว้างเล็กน้อย เธอหันมาโค้งคำนับน้อยๆ
บอกลาเฟิงผิงหลัน จากนั้นจึงร่ายคาถา ลำแสงทรงดอกไม้มันหุบลงอย่าง
ช้าๆ เมื่อกลีบดอกไม้หุบเข้าหากันจนสนิท ร่างของให้ถึงกับโบทันก็หายวับ
ไปไม่เหลือแม้เงา

เฟิงผิงหลันมองพื้นว่างเปล่าที่ทั้งสองเคยยืนอยู่แล้วส่ายหน้าน้อยๆ
หวังว่าให้ถึงกลับบ้านไปแล้วจะไม่ไปทะเลาะกับคนอื่น...เหมือน
เมื่อคืนวานตอนเฟิงย่ายเข้าบ้านนะ

พอนึกถึงเหตุการณ์ตอนนั้น เฟิงผิงหลันก็อดไม่ได้ที่จะยิ้มเจื่อนๆ

สองวันก่อน

พอเฟิงผิงหลันพาให้ถึงกับโบทันกลับบ้าน นอกจกตงย่า และ
เควดซัลซึ่งไม่อยู่บ้าน คนอื่นต่างทำหน้าที่เหยาเกรวกับรดดูคู่ส้วมเบรกแตก
พุ่งพรวดเข้ามาในบ้านแล้วทำของเหลวที่บรรทุกไว้หกนองเต็มบ้าน

"ทำไมทุกคนทำหน้าที่เคร่งเครียดแบบนั้น แหกมาเยี่ยมบ้านทั้งที่
ต้องทำบรรยายกาศรื่นเริงสิ ย่าๆๆ!" เสียงหัวเราะอันร่าเริงของเฟิงผิงหลัน
แผ่ไปด้วยความประหม่า

"หมายความว่าพวกเราอดหน้ามันให้หน้าใจได้เลยใช่ไหม" มอร์ริส
 ภูมิเป็นเชิงเตรียมพร้อมพลางจ้องหน้าให้ถึงเขม็ง "ฉันนึกไม่ออกเลยว่า
 จะมีสาเหตุอะไรอย่างอื่นให้เจ้านี่มาปรากฏตัวอยู่ที่นั่นในตอนนี้ได้"

ให้ถึงส่งเสียงชีในลำคอเป็นเชิงคุถูก ก่อนจะเหยียดริมฝีปากเป็น
 รอยยิ้มยโส "เหอะ เห็นชัดเลยว่าสมองนายนี้โง่งมเหมือนหน้าตาไม่มีผิด"

กรงเล็บแหลมคมโผล่ออกมาจากปลายนิ้วของมอร์ริส แต่โบคั้น
 เอาตัวเข้ากำบังให้ถึงไว้เสียก่อน เธอไม่ถืออาวุธและไม่ตั้งท่าเตรียมรับ
 การโจมตี เพียงยืนนิ่งอยู่ด้านหน้าเจ้านายของคนอย่างเคารพนบนอบ

มอร์ริสเข้าใจความหมายของโบคั้นจึงเก็บกรงเล็บ จากนั้นก็คำราม
 เสียงต่ำอย่างไม่พอใจ "ฝากบอกเด็กนั่นให้ระวังปากด้วย"

"ทำไม ทนฟังความจริงไม่ได้หรือไง" ให้ถึงยังรูดน้ำมันลงกองไฟ
 โดยไม่มีทีท่าจะเลิกรา

มอร์ริสโกรธจัด "ฉันจะฆ่าเจ้าสวะนี้!"

"คุณชายให้ถึงเจ้าคะ—" โบคั้นหน้าผีดุเหื่อน ด้านหนึ่งพยายามกัน
 มอร์ริสไว้ อีกด้านหนึ่งก็ส่งสายตาวาววนเจ้านายของตนไปด้วย

"โอ้ยโหย ฉันชักชอบเจ้านี่ขึ้นมามากแล้วนะเนี่ย ฮีๆๆ" ไปเหลียว
 กอดอกยืนมองละครเรื่องสนุกตรงหน้าอย่างสบายใจ

ให้ถึงยืนกางพยับปีกไปทางเพิงผิงหลั่น "ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้านั้น
 ขอร้อง ฉันไม่มีทางคิดเข้ามาอยู่ในบ้านทุเรศๆ นี้นะ! มีแต่พวกสวะ
 ทั้งนั้น!"

"แกนั่นแหละสวะ! เคี้ยวซะ!" มอร์ริสชะงักไปทันควัน "นายบอกว่า
 จะมาอยู่บ้านนี้นั่นหรือ"

ให้ถึงเหลืออกตา "ไม่งั้นนายคิดว่าพวกเราแบกกระเป๋ามาเดินทางมา
 ที่นี้ทำไมละ"

"กระเป๋ามาทาง? ฉันยังนึกว่าเป็นโลงศพ เสียอีก ใช้ใส่ศพพวก
 สวะหมาเมินอย่างแกได้พอดีเลยนะ!" มอร์ริสหันหน้าไปจ้องเพิงผิงหลั่น

เขมิง "นายให้มันมาอยู่ที่นี่มันเรอะ หืม? นายชักจะอวดดีมากไปแล้วนะ เฟิงผิงหลัน!"

เฟิงผิงหลันเกาหัวแกรกๆ ด้วยความกระอักกระอ่วน "คือว่า... ให้ถึงถูกล้อออกจากหอพักนักเรียน..."

"อ้อเธอ รันก็คีนะสิ" ฉงหลงเอ๋ยแทรก

เฟิงผิงหลันหน้าเจื่อน ก่อนจะพูดคำว่า "แล้วตอนนี้ครอบครัวก็ไม่ยอมช่วยเหลืออะไรแล้วด้วย ทำให้ให้ถึงกลับบ้านไม่ได้ สองคืนที่ผ่านมาเขาถึงกับต้องนอนคางนาค้างอยู่ในสวนสาธารณะเลยนะ!"

"เรื่องสำคัญแบบนี้ทำไมเฟิงมาบอก!" มอร์ริสเอ๋ยขึ้นอย่างประหลาดใจ น้ำเสียงราวกับจะคาจโทเซเฟิงผิงหลันที่ไม่รีบบอกให้รู้เร็วกว่านี้

เฟิงผิงหลันกะพริบตาปริบๆ อย่างไม่อยากเชื่อหูตัวเอง "มอร์ริส..." ไม่นึกเลยว่ามอร์ริสจะเป็นคนจิตใจดีมาถึงเพียงนี้ ตอนแรกเขายังกังวลอยู่ว่าให้ถึงจะเข้ากับคนอื่นๆ ไม่ได้ ทำทางเขางังวลเกินเหตุไปเอง—

"ถ้านายบอกฉันเร็วกว่านี้ละก็ ฉันจะได้ไปปักใจมตเจ้าสมอมนี่ที่สวนสาธารณะ แล้วโยนศพมันลงบ่อน้ำที่มีสาหร่ายอยู่เยอะๆ บ่อนั้นซะ" มอร์ริสพูดอย่างกรากเกรี้ยว

"ไซเมิร์ฟ...ไม่ชิน...เวลามีคนนอกเข้ามา..." ไซเมิร์ฟเอ๋ยค้านเสียงแผ่ว

"เฮ้อ..." เฟิงผิงหลันหัวเราะแห้งๆ อย่างกระอักกระอ่วนแล้วหันไปมองไปเหลียวซึ่งยังไม่แสดงความเห็นอะไรเลยตั้งแต่คั้น "ไปเหลียว คุณคิดว่ายังงัยชะ"

"ฉันทเธอ" ไปเหลียวปากคาบอมยิ้มนั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟาอย่างสบายอารมณ์ เขาเหลียวกลับมาเหลือบมองเฟิงผิงหลันอย่างเกียจคร้านแวบหนึ่งแล้วเลิกคิ้วพลางหัวเราะเบาๆ "ฉันว่าประเด็นสำคัญไม่ได้อยู่ที่นายเชิญใครเข้ามา แต่อยู่ที่ทำไมนายถึงคิดว่าตัวเองมีสิทธิ์เชิญคนอื่นเข้า"

มาอยู่ในบ้านแบบนี้ได้ บ้านนี้ไม่ได้ขาดกาฝากเสียหนอยนายว่าไหม หึๆ"

เพราะคนนอกอยู่ด้วย ไปเหลียวจึงแค่พุดอ้อมๆ เป็นนัยเพื่อเตือนให้เฟิงผิงหลันรู้ตัวว่าตนเองก็เป็นแค่แขกคนหนึ่งของคฤหาสน์หลังนี้เท่านั้น

"อ้อ! ผมรู้ละ..." เฟิงผิงหลันเข้าใจว่าไปเหลียวต้องการสื่ออะไร จึงอธิบายคำว่า "แค่ผมคิดว่าถ้าให้ดังอยู่ข้างนอกจะเป็นอันตราย—" เขาไม่อาจทนปล่อยไ้ดังไว้โดยไม่ดูคำคุณิได้...

"ปล่อยหมาบ้าไว้ข้างนอกคงเป็นอันตรายสำหรับชาวบ้านอยู่แล้วละ"

"ใจเย็นหนอยเถอะ ไม่เห็นต้องพุดขนาดนี้เลย!" เฟิงผิงหลันรีบเอาน้ำเย็นเข้าลูบ "...ตอนให้ดังถูกจิวเซียวทรมานเพื่อเค้นเอาคำตอบ เขาไม่ได้เปิดเผยเรื่องของพวกเขาเลยนะ จิวเซียวไม่รู้เรื่องอะไรเลยจนเขาเห็นฉันทัญเชิญดาบงามีออกมา ถึงรู้ว่าพวกเรามีความเชื่อมโยงกับเคเวตซัล..."

"ฉันทันแค่ไม่ยอกคิงโบคั่นเข้ามาเกี่ยว เพราะฉันทันไม่ชอบให้ใครมายุ่งย่ำกับของของฉันทัน! พวกนายจะเป็นค้ายร้ายคียังไงไม่เกี่ยวกับฉันทัน" ให้ดังสวนกลับทันควัน

สีหน้ามอริสเหมือนจะบอกว่า "ฉันทันบอกนายแล้ว!"

"อีกอย่างให้ดังก็ออกหน้ารับความผิดทั้งหมดคัวเอง ทำให้พวกเราไม่ต้องถูกลงโทษชั้นหนัก กลับเป็นเขาที่ถูกไล่ออกจากหอพักนักเรียนจนต้องเข้าตาดจนไม่มีที่ไปแบบนี้"

"จุดเริ่มต้นของเรื่องทั้งหมดคืคือเขา เพราะฉันทันเขาต้องรับผิดชอบเองก็ถูกแล้ว" มอริสตะคอก "ต่อให้เรื่องนี้สะสางไปแล้ว ใครจะรับประกันได้ว่าต่อไปจะไม่เกิดเรื่องแบบเดิมอีก สรุปสั้นๆ คื ฉันทันไม่เชื่อใจเจ้านี!"

"ถ้าไม่ต้อนรับกันละก็ ฉันทันจะไปจากที่นี่คีย่นีละ! ฉันทันเองก็ไม่อยากทนมองหน้าเหม็นๆ ของพวกนายเหมือนกัน!"

"นายใช้ตาคุ้มมองเหรอลงคิดว่พวกเราค่อนรับนาย"

"อย่าพูดแบบนี้เลย ไม่เคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'คนที่เป้นศัตรูเมื่อวาน คือเพื่อนของเราในวันนี้' เหรอ ในเมื่อทุกคนต่างปลอดภัยดี เรื่องผ่านไป แล้วก็แล้วกันไปดีกว่านะ ทุกคนต้องรักกันเข้าไว้..."

"ใครจะไปอยากรักมัน!" มอรรริสตะคอกอย่างกราดเกรี้ยว

"อ๊ะ! หรือว่านายอยากรักฉันแค่คนเดียว" เฟิงผิงหลันแสร้งทำหน้า เหนียมอาย "ไม่นึกเลยว่านายจะจิตใจคงมาถึงเพียงนี้ แต่ความรัก ร้อนแรงแบบนี้ไม่ควรให้ฉันถือครองอยู่คนเดียว..."

"นายยังมีหน้ามาปากดีพูดจาเลอะเทอะอีกเหรอ!"

"น่าขยะแขยง..." ให่ถึงพึมพำอย่างสะอิดสะเอียน

"นายสิน่าขยะแขยง! หน้าอย่างกับปลาเทศบาลแต่กินขยะไม่ได้ แถมยังอ๊เป็นสายรุ้งไม่ได้อีก!" ฉงหลงตะโกนคำ ไม่มีทีท่าจะยอมแพ้ง่ายๆ สองฝ่ายต่อปากต่อคำกันไม่ลดละ ไม่มีใครยอมใคร สถานการณ์ รุนวายเป็นทุกขณะ

ใบหน้าตงย่ามีรอยยิ้มน้อยๆ อยู่ตลอด มือก็ทำความสะอาดพื้นที่ สะอาดมากอยู่แล้วต่อไปเสียๆ

ไปเหลียวเห็นตงย่าเจียบผิปกติ จึงแกล้งคิงอีกฝ่ายเข้ามาร่วม สมรภูมิ

"นายเจียบตลอดเลยนะ พูคะอะไรหน่อยสิ"

ตงย่าเงยหน้าขึ้นพลางพูดอย่างสบายๆ "ฉันเชื่อใจโบตัน และเขา เป้นคนที่โบตันเชื่อใจ แล้วฉันก็เคารพการตัดสินใจของผิงหลันด้วย" เขา หันหน้าไปมองเฟิงผิงหลันแล้วส่งรอยยิ้มอ่อนโยนให้อีกฝ่าย "ชั้นสองกับ ชั้นสามยังมีห้องว่างอยู่ ผ้าปูเตียงที่ซักแล้ววางอยู่ในตู้ที่ห้องซักผ้า รบกวน เธอช่วยนำทางแขกด้วยนะ"

มอรรริสและคนอื่นๆ คาดไม่ถึงว่าตงย่าจะมีปฏิกริยาเช่นนี้ ต่างยืน ตะลึงทำอะไรไม่ถูก

เฟิงผิงหลันรีบฉวยโอกาสนี้พาให้ถึงขึ้นชั้นบน ขณะเดินผ่านตงย่า
เขาแอบกระซิบเสียงเบาว่า "ขอบคุณมากนะฮะ..."

ตงย่าส่งรอยยิ้มบางๆ กลับมาให้เหมือนทุกครั้ง

เฟิงผิงหลัน ให้ถึง และโบกมือเดินคล้อยหลังไป เหล่าปีศาจแทบไม่
อยากเชื่อสายตาตัวเอง

"ทำบ้าอะไรของนาย!"

"นายเห็นด้วยกับการตัดสินใจงี้ๆ ของเขาได้ยังงั้น!"

"แบบนี้...ไม่ดีเลยนะ..."

"ฉันรอฟังเหตุผลของนายอยู่" ไปเหลียวกอดอก ตาจ้องตรงมาที่
ตงย่า "นายกลายเป็นพวก 'ใสซื่อจิตใจดี' แบบเฟิงผิงหลันตั้งแต่เมื่อไรหรือ
ท่านแม่ทัพหมายเลขสาม"

ตงย่าตอบอย่างสุขุม "ฉันรู้จักโบกมือดี ฉันแน่ใจว่าถ้าเธอยินดี
น้อมรับคำสั่งให้ถึง แปลว่าเขาไม่ใช่เด็กไม่ได้ความอย่างที่เห็นภายนอกแน่
อีกอย่างรับพวกเขาไว้ก็ไม่มีผลเสียอะไรกับพวกเรา"

"แต่ก็ไม่มีประโยชน์" ไปเหลียวโต้กลับ "นายไม่ควรตามน้ำไปกับ
เฟิงผิงหลัน แล้วปล่อยให้เขาทำเรื่องโง่เขลาแบบนี้"

"ถึงจะโง่เขลา แต่ถ้าไม่ทำแบบนี้ก็ไม่ใช่เฟิงผิงหลันจริงไหม" ตงย่า
ตอบอย่างใจเย็น "ที่พวกเรารอดมาจนถึงทุกวันนี้ได้ ไม่ใช่เพราะความ
'โง่เขลา' และไร้เดียงสาของเขาหรือไง"

มอริสเลิกคิ้ว "หมายความว่ายังไง"

"มอบความปรารถนาดีให้คนอื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เป็นห่วง
เป็นใยคนรอบข้าง นี่แหละคือตัวตนของเฟิงผิงหลัน ถ้าเราได้ประโยชน์
จากเขาที่เป็นแบบนี้ ก็ควรทนรับความยุ่งยากที่เกิดจากเขาด้วย แบบนี้
ไม่ถูกหรือ..." ใบหน้าของตงย่าระบายด้วยรอยยิ้ม "นี่แหละคือสิ่งที่ฉันคิด"

ทุกคนตะลึงไปชั่วขณะ

จริงอย่างที่ว่า...

ตอนแรกเฟิงผิงหลันยอมช่วยเหลือปีศาจที่แทบไม่รู้จักรักมักจี้โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน ช่วยปีคังไม่ให้ใครรู้ตัวจริงของพวกเขา ช่วยหาคู่เคียงกับโลกมนุษย์ ทั้งยังยอมทำพันธสัญญาโดยไม่มีเงื่อนไขใด ยอมเข้าเรียนในโรงเรียนเงามีค และก้าวออกจากวิถีชีวิตแบบมนุษย์ธรรมดา มีแค่คนที่ 'โง่เขลา' อย่างเฟิงผิงหลันเท่านั้น ที่จะยอมทำเรื่องแบบนี้

"พวกเราได้ประโยชน์จากความ 'โง่เขลา' ของเฟิงผิงหลัน แต่พอคนอื่นจะได้ฟังพาความโง่เขลาเช่นนี้ของเขบ้าง เรากลับกระโดดเข้าขวาง คังคังจะต่อต้านท่าเดียว แบบนี้ไม่...เห็นแก่ตัวไปหน่อยหรือ"

เหล่าปีศาจไม่มีใครปรปักษ์ตอบ ทุกคนเข้าใจตรงยาคี แต่ก่อนพวกเขาชิงชังมนุษย์ที่ทำตัวเป็นเรือใบเปลี่ยนทิศตามกระแสลม ไร้อุดมการณ์และทำทุกอย่างเพื่อประโยชน์ของตนเอง เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงไม่มีทางยอมให้ตัวเองทำเรื่องไร้คุณธรรมแบบนั้นเค็ดซาค

แต่เวลานี้คนที่พวกเขาต้องรับมือคือโถ้วถ้ง หากมองตามหลักเหตุผลยังพอยอมรับได้ แต่ในแง่จิตใจแล้วไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจยอมรับได้

"อีกอย่าง หากทหารขององค์ชายสามปรากฏตัวอีก โปคังต้องอยู่ฝ่ายเราและช่วยเราต่อสู้เพราะเห็นแก่บุญคุณครั้งนี้แน่" ตงย่าเสริมอีก

เหล่าปีศาจมองหน้ากัน อารมณ์ต่อต้านอันร้อนแรงเมื่อครู่เย็นลง ไม่น้อย

"แต่จะ让他们นั้นกินหรืออยู่ฟรีไม่ได้หรอกนะ" ฉงหลงทำปากเบี้ยว "อีกอย่าง ฉันต้องได้อภิสิทธิ์ใช้อำนาจบนน้ำบนชั้นสองก่อนสองคนนั้น"

ตงย่ายิ้มบาง "ฉันจะเตือนพวกเขาให้"

มอริริสส่งเสียงหึในลำคออย่างไม่สบอารมณ์ "นี่เคเวตซัลรู้เรื่องหรือยัง เจ้านั้นไม่ว่าอะไรหรือ"

"ก่อนหน้านี้ฉันบอกเขาไว้แล้ว เขาตอบกลับมาแค่ประโยคเดียว"

ตงย่ำเว้นจ้งหะครู่หนึ่ง ก่อนทำน้ำเสียงหยั่งยโสเคร่งขริมตามแบบเครวคัลล "แค่ตัวประกอบที่ไม่สลักสำคัญอะไร ไม่จำเป็นต้องสนใจ"

"อวคคี่เหมือนเคย..." มอรรริสเกากงเบาๆ พลางพุกต่อ "ฉันขอ บอกไว้ก่อนเลยนะ ถ้าเจ้านั้นมากวนประสาทฉันละก็ ฉันสั่งสอนมันแน่"

ไซเมิร์ฟทำท่าเหมือนจะพุกอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็เสียบและ ยอมตามโคยคี่

หลังจากที่ฉงหลง ไซเมิร์ฟ และมอรรริสบนกันจนพอแล้ว ต่างคน ก็ต่างแยกย้ายกลับห้องนอนของตัวเอง แต่ไปเหลียวยังนั่งอยู่บนโซฟา ตาจ้องตรงมาที่ตงย่ำ บอกไม่ถูกว่าเพราะขบขันหรืออะไรอย่างอื่น

"มีอะไรเธอ" ตงย่ำถามพลางยิ้ม

"ฉันไม่ถูกกล่อมง่าย ๆ อย่างนั้นหรอกนะ" มุมปากไปเหลียวยกขึ้น เป็นรอยยิ้ม "นายรู้อยู่ก่อนแล้วว่าเฟิงผิงหลันคิจะพาพวกนั้นเข้าบ้านแต่ เก็บเสียบไม่พุก รอจนสองคนนั้นเข้ามาแล้วถึงพุกเรื่องพวกนั้น ทำให้ พวกเราไม่มีโอกาสได้เตรียมตัวหาทางตั้งรับไว้ก่อน ไซ้ไหมล่ะ"

ตงย่ำไม่ตอบ มีเพียงมุมปากที่ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มบางๆ

เฟิงผิงหลันนำทางให้ถึงเคินชมรอบบ้าน ส่วนโบคันถึอกระเป่า

เคินทางตามมาข้างหลัง

"ไซเมิร์ฟกับมอรรริสอยู่ชั้นหนึ่ง ตอนนี้อยู่ไม่มีห้องว่างเหลือแล้ว ส่วน ไปเหลียวกับฉงหลงอยู่ชั้นสอง ตอนนี้อยู่ชั้นสองมีห้องว่างอีกสองห้อง แล้ว ก็มีห้องน้ำอีกห้องหนึ่ง ในห้องน้ำมีอ่างอาบน้ำให้แช่ตัวได้ อ้อ! อีกอย่าง ที่นี้ไม่มีแอร์นะ ถ้าอากาศร้อนตงย่ำจะใช้มนตร์เรียกลมเย็นแทน ประหยัด ไฟได้เยอะเลยละ ในบ้านมีอินเทอร์เน็ควาย-ฟาย ไม่ต้องใส่รหัสผ่าน—"

"ฉันจำได้ว่าบ้านนี้เป็นบ้านร้างผีสิงที่เขาถือกันไซ้ไหม" ไห่ถ้งโพล่ง ออกมา "ทำไมถึงกลายเป็นบ้านของพวกนายไปได้"

"อ้อ! เรื่องมันยาวนะ แต่ยังไงตอนนี้คนที่อยู่ในบ้านบางคนก็ไม่ใช่

ปีศาจ เพราะมันคงเป็นได้แค่บ้านผีสิงแบบกำกวม ฮ่าๆๆๆ"

"ความสัมพันธ์ระหว่างนายกับปีศาจได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงจริงๆ" ให่ถึงพูดต่อ "นายไม่เหมือนเจ้านายที่คอยควบคุมออกคำสั่งพวกนั้น แต่ก็ไม่เหมือนพวกที่อ่อนแอไร้ความสามารถจนต้องร้องขอให้ปีศาจช่วย"

ตำแหน่งกำกวม ไม่ใช่ทั้งผู้นำและผู้ตาม ทั้งยังไม่ใช่การจ้างวานเพื่อแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กัน เขาไม่เคยเห็นความสัมพันธ์แบบเฟิงผิงหลันกับปีศาจได้พัฒนาทั้งหกตัวนี้ที่ไหนดมาก่อน...

หากเป็นเจ้านายประเภทไร้ความสามารถที่แค่รับคดทอคือปีศาจมาจากบรรพบุรุษ เหล่าปีศาจได้พัฒนาต้องแสดงออกอย่างชัดเจนว่าถูกและไม่อยากทนอยู่ใต้อาณัติ แม้ว่าปีศาจทั้งหกจะหยาบคายและไม่เคารพเฟิงผิงหลันสักนิด แต่ก็ไม่มีที่ท้าทายซึ่งรังเกียจ หรือดูแคลนเหยียดหยามอยู่เลยแม้แต่เสี้ยวเดียว

เวลาที่พวกเขาอยู่ด้วยกันจะมีบรรยากาศที่พิเศษมากอย่างหนึ่ง เฟิงผิงหลันเกาหัวแกรๆ "แปลกเหอ"

ให่ถึงจ้องหน้าเฟิงผิงหลันอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง "ห้องนายอยู่ชั้นไหน"

"ชั้นสาม"

"ถ้างั้นฉันก็จะอยู่ชั้นสามด้วย"

เฟิงผิงหลันเอามือปิดปากด้วยความประหลาดใจ "ตายแล้ว! ให่ถึง! นี่นายไม่แยกจากฉันขนาดนี้เลยเหอ ฉันซึ่งน้ำตาไหลเลยนะเนี่ย! ต่อไปพอเลิกเรียนพวกเรามาทำการบ้านด้วยกัน เล่นเกมด้วยกัน หรือว่าจะจัดปาร์ตี้คนนอนด้วยกันก็ได้นะ! ฉันอยากลองเล่นเกม "จริงหรือกลั" มาตั้งนานแล้วละ ฉันขอสารภาพก่อนเลยแล้วกันว่ารักครั้งแรกของฉันคือครูสมัยเรียนอนุบาล ตอนนี้อย่างไม่มีคนที่ชอบ แล้วก็ยังเป็นเวอร์จ—"

"หุบปาก!" ให่ถึงตะคอก "ที่ฉันเลือกอยู่ชั้นสาม เพราะวันไหนถ้า

ปีศาจของนายคิดทำอันตรายฉันขึ้นมา ฉันจะได้จับนายเป็นโล่เนื้อมนุษย์ได้ทันทั่วทั้งที!"

"พวกมอรรีสาอาจจะปากร้ายไปบ้าง แต่พวกเขาไม่มีทางทำร้ายนายแน่นอน" เฟิงผิงหลันพูดพลางยิ้ม

ให้ถึงส่งเสียงชีในลำคอ "ไม่ใช่ทุกคนที่จะเข้าหาฉันด้วยความปรารถนาดี ค่อยให้ตอนแรกเป็นแบบนี้ ก็อาจแปรเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้ทุกเมื่อ" เขาจ้องหน้าเฟิงผิงหลันเขม็ง "นายไม่มีทางรู้หรือกว่าคนอื่นมีแผนร้ายอะไรซ่อนไว้ในใจบ้าง หรือว่าเจตนาร้ายนั้นมันเกิดขึ้นตั้งแต่ตอนไหน..."

เฟิงผิงหลันมองหน้าให้ถึง "ถ้าอย่างนั้น ให้ถึงเองก็อาจคิดทำร้ายฉันนั่นแหละ"

มุมปากให้ถึงกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ "ก็ไม่นั่น"

"เอ๋?" เฟิงผิงหลันชะงักไปเสี้ยววินาที ก่อนถามอีกฝ่ายอย่างประหลาดใจสุดขีด "หรือให้ถึงคิดจะทำมีคิมิร้ายฉัน"

ให้ถึงเบิกตากว้างอย่างกราดเกรี้ยวแล้วตะคอกเสียงลั่น "พูดเหลวไหลอะไรของนาย! ไอ้ปัญญาอ่อน! สมอณิม! โอคิวคำ! หัวขี้เลื่อย! ปัญญาอ่อน!"

"นายพูดว่าปัญญาอ่อนตั้งสองครั้ง"

"หุบปาก! นายต้องเสียใจภายหลังแน่! ฉันจะสั่งสอนให้นายหลาบจำเอง!" ให้ถึงรีบสะบัดหน้าหนีแล้วเดินจ้ำอ้าวขึ้นไปชั้นสามโดยไม่รอ

โบคั่นรีบตามไปทันที

"ห้องทางซ้ายไม่มีคนอยู่นะ! ห้องแรกทางด้านขวาคือห้องฉันเอง ถ้าตกกลางคืนนายเปล่าเปลี่ยวเหงาใจหรือหนาว ก็มาหาฉันที่ห้องได้ตลอดเลย—"

ปัง! เฟิงผิงหลันได้รับคำตอบเป็นเสียงกระทบประตูอย่างดุเดือด

กลับมาที่เหตุการณ์ปัจจุบัน

ถนนยามค่ำคืนไร้ผู้คนและรถรา แสงไฟข้างถนนสีเหลืองซีด ทาบตาลงบนพื้นลาดยางสีดำสนิทเป็นวงกลมๆ ต่อเนื่องไปข้างหน้า รวากับแสงสปอตไลต์บนเวที

เฟิงผิงหลันฮัมเพลงเบาๆ เท้าเหยียบบันไดจักรยาน ลัดเลาะผ่าน ถนนสายแล้วสายเล่า

ขณะกำลังจะเลี้ยวตรงมุมหนึ่ง เขาก็เห็นเงาร่างสีขาวอันคุ้นเคย ยืนอยู่ที่มุมถนน

"คงย่า!" เฟิงผิงหลันจำอีกฝ่ายได้ทันที จึงรีบเร่งความเร็วตรง เข้าไปหาอย่างคึกใจ "ทำไมมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะครับ"

"ก็มารับเอ่อนะสิ" ใบหน้าคงย่าระบายด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน "กลับมาด้วยกันนะ"

เฟิงผิงหลันพยักหน้าอย่างกระตือรือร้นสุดขีด ก่อนจะถีบบันได จักรยานไปข้างหน้าอย่างลึงโลด คงย่ายังรักษาระดับความเร็วเท่าเดิม เดินอย่างช้าๆ อยู่ข้างเฟิงผิงหลัน

"วันนี้เป็นยังไงบ้าง"

เฟิงผิงหลันบรรยายเรื่องที่ถูกล่ามโซ่ให้ทำความสะอาดห้องน้ำ โรงเรียนตั้งแต่ต้นจนจบ ก่อนจะหัวเราะแล้วพูดขึ้นว่า "ถึงจะเหนื่อยไปหน่อย แต่ก็สนุกมากเลยอะ!"

"งั้นเหรอ" คงย่ายิ้มพรางพยักหน้าน้อยๆ

เฟิงผิงหลันขี่จักรยานต่อ เขาเงยไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "คงย่า ผมทำให้คนอื่นๆ เคืองครั่นหรือเปล่า..."

"ฉันเชื่อว่าเธอย่อมรู้ดีว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่" คงย่าตอบอย่างอ่อนโยน น้ำเสียงนุ่มนวลแต่หนักแน่นชวนให้รู้สึกอุ่นใจ "ไม่ต้องกังวลเรื่องของพวกเราหรอก ทำสิ่งที่เธอคิดว่าถูกต้องนั้นละ"

"อืม!" เฟิงผิงหลันพยักหน้า ในใจรู้สึกปลอดภัยไปิ่งขึ้นมาก "คงย่า

ใจดีจังเลย..."

"เทียบไม่ได้กับสิ่งที่เธอเสียสละเพื่อพวกเราหรอก"

"ไม่เลยๆ คงอย่าเป็นผู้ชายแสนดีที่คุณสมบัติเพียบพร้อมที่สุดเลยละ!" เฟิงผิงหลันหัวเราะฮึ่ๆ อย่างหยิกแกมหยอก "ถ้าผมเป็นผู้หญิงละก็ ต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้แต่งงานกับคุณแน่ๆ! ฮ่าๆๆๆ!"

พอได้ยินคำพูดเพื่อใจไว้แก่นสารของเฟิงผิงหลัน คงยากก็ไม่แสดงสีหน้าหงุดหงิดหรืออู้อี้แต่อย่างใด บอหน้ายังคงระบายด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน เขาพูดเสียงเบาอย่างนุ่มนวลว่า "อย่างนั้นคงเป็นเกียรติสูงสุดของฉันทันทีเลยละ"

มาราตรีเคลื่อนคลายจากขอบฟ้า แสงตะวันยามเช้าส่องลอดหมู่เมฆ วันใหม่เริ่มคืบขึ้นแล้ว

เช้าวันนี้ฤๅษณ์ปกคลุมด้วยบรรยากาศอันหนักอึ้ง ความกระอักกระอ่วนที่เกิดจากความไม่คุ้นเคย ทำให้รู้สึกอึดอัดใจพิกล

ขนมปังปิ้งสองซुकวางอยู่บนโต๊ะ มอริสนั่งแทะคุกกี้ข้าวโอ๊ตคาจ่องอาหารเช้าที่เพิ่มมาอีกซुकบนโต๊ะพลางส่งเสียงหิในลำคออย่างไม่สบอารมณ์ โซเมอร์ฟัดล้มเหลวจากถ้วยกาแฟ สายตาหยุดอยู่ที่เก้าอี้ว่างอีกตัวที่เพิ่มขึ้นมา

"ทำไมมีอาหารมนุษย์สองซुक" ฉงหลงถามเสียงเข้ม

"เพราะมีแขกที่เป็นมนุษย์เพิ่มมาอีกหนึ่งคน" คงยาตอบ

"เมื่อวานไม่เห็นเตรียมให้" มอริสเข้าร่วมวงด้วยอีกคน

"เมื่อวานกะทันหันไปหน่อยทำให้จัดการไม่ทัน เลยไม่ได้เตรียมให้"

คงยาหยุดสิ่งที่ทำอยู่แล้วยืมพลางถามกลับว่า "นายไม่พอใจที่ฉันท้อนรับแขกไม่ดีพอหรือ"

"พวกนั้นไม่ใช่แขกสักหน่อย แค่ว่าฝากที่ไม่ได้รับเชิญ น่ารังเกียจแถมไล่ไม่ไปอีกต่างหาก" มอริสกลืนคุกกี้ลงคอด้วยสีหน้าขุ่นเคือง "ก็

เหมือนปลวกนั่นละ"

"พวกเราใส่ยาฆ่าแมลงในขนมปังปิ้งนี่ก็ได้ล่ะ" ฉงหลงขมวดคิ้ว พลังกระซิบเสียงเบา "กำจัดแมลงร้ายให้สิ้นซาก..."

ตงย่ายิ้มบาง ไม่ต่อปากต่อคำอะไรอีก

เฟิงผิงหลันซึ่งอาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้วเดินลงมาจากชั้นบน เขา นั่งลงตรงกลางโต๊ะ ตาเหลือบมองที่นั่งว่างแล้วถามขึ้นด้วยความสงสัยว่า "ให้ถึงไปไหนหรืออะ"

"ใครจะไปรู้" ฉงหลงส่งเสียงหึในลำคออย่างหงุดหงิด "ไอคิวสูงๆ เผลอแต่กลับไม่มีสามัญสำนึกแบบมนุษย์ทั่วไปสักนิด ทำแต่เรื่องโง่เงาไม่เป็นประโยชน์ สมอคงๆ แบบนี้เอาไว้ในกะโหลกนายเสียของสิ้นดี! เหมือนมีคอมพิวเตอร์สุดไฮเทคแต่ดันเอามาเป็นเครื่องทำความร้อน!"

"โธ้ยโหย! นั่นมันคนละเรื่องกันนะ" เฟิงผิงหลันตะขานมปังปิ้ง แล้วหันไปยิ้มให้ฉงหลงอย่างมีเลศนัย "ถ้าอย่างนั้นฉงหลงอยากได้ความอบอุ่นจากฉันไหมล่ะ"

"หุบปาก! กินอาหารของนายไป! ไอ้ปัญญาอ่อน!" ฉงหลงส่งเสียงหึในลำคออย่างหงุดหงิดสุดขีด แล้วเบือนหน้าหนีกลับไปเคี้ยวขนมในแก้วของตัวเองต่อด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

เฟิงผิงหลันยักไหล่หน่อยๆ แล้วกินอาหารเข้าต่อไป

เขาเข้าใจดีว่าทำไมพวกฉงหลงถึงไม่พอใจ ก่อนหน้านี้ให้ถึงคอยหาเรื่องต่อยศกับเขาตลอด ทั้งยังก่อเรื่องจนจิวเซียวเข้ามาพัวพัน ทำให้วุ่นวายไม่น้อย

อีกอย่าง ให้ถึงก็ไม่รู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเขากับปีศาจทั้งหกด้วย

ให้ถึงเข้าใจผิดมาตลอดว่าเขาเป็นผู้สืบทอดไร้น้ำยาที่ได้ปีศาจทั้งหกมาเป็นมรดกตกทอด ไม่มีความรู้ความสามารถแม้แต่ชนิดเดียวแต่กลับได้เป็นเจ้าของปีศาจที่มีพลังแกร่งกล้าถึงหกตัว เรื่องนี้ยิ่งทำให้พวกเขา

ต้องระมัดระวังไม่ให้ความจริงถูกเปิดเผย ยิ่งอยู่บ้านเดียวกันทำให้ต้องระวังทุกคำพูดและการกระทำ ไม่มีอิสระเลยแม้แต่หน่อย

พอเฟิงผิงหลันกินขนมปังหมดก็เหลือบมองนาฬิกา ปกติพอเจ็ดโมงเขาจะขี่จักรยานมุ่งหน้าไปโรงเรียน แต่หลังเริ่มเรียนที่โรงเรียนงามมีด บางครั้งเขาก็ขึ้นรถเมล์ไปพร้อมปีศาจทั้งหก คงยาใช้อาคมชนิดหน้อยทำให้ผีเท้าของพวกเขาคล่องแคล่วว่องไวยิ่งขึ้น เพียงสามนาทีก็นั้นไปถึงป้ายรถเมล์ที่คืนเขาแล้ว

แม้ทางโรงเรียนไม่อนุญาตให้ใช้เวทมนตร์ในการต่อสู้นอกเขตโรงเรียน แต่ยังอะลุ่มอล่วยให้ใช้อาคมเล็กๆ น้อยๆ เพื่ออำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวันได้บ้าง

"พวกให้ถึงไปโรงเรียนแล้วเหอ" เมื่อวานให้ถึงออกจากบ้านตั้งแต่เช้า พอเขาคืนนอนสองคนนั้นก็ไม่ว่างแล้ว

"ยังหรอ กสองคนนั้นยังอยู่ในห้อง"

"อ้าวเหออะ" เฟิงผิงหลันเอียงหัวน้อยๆ อย่างครุ่นคิด "งั้นผมไปคูหน้อยดีกว่า"

"ฉันไปด้วย" มอริสลุกขึ้นตาม "ใครจะไปรู้ เจ้านั้นอาจงใจวางกับดักรอไว้ เพื่อทำอันครายนายก็ได้"

"ไม่หรอ กน่า สองคีนก่อนก็ไม่วั้นมีอะไรเลยนี่นา"

"เพราะคีนนั้นเควตชลอยู่ในห้อง อิกอย่างค่อให้มันจกล้ำขนาดไหนก็คิงไม่ว้ากอเรื่องตั้งแต่วันแรกที่ย้ายเข้ามาหรอ ก"

ทั้งสองคีนขึ้นไปชั้นบน พอมาถึงหวับนคิกก็ได้ยินเสียงโบคั่นที่กำล้งร้องเร้งอิกฝ่ายอย่างอับจนปัญญา

"คุณชายกะ ต้องคีนนอนแล้วกะ ไม่ว่างนั้นจะไปเรียนไม่วั้นกะ..."

มอริสเคาะประตูแล้วผล็กเข้าไปค้ำนในท้นทีคิยไม่วรคาคอตอบจากเจ้าของห้อง ณ วินาทีที่ประตูเปิดออก ก็เห็นให้ถึงนอนตะแคงอยู่บนเตียง

หันหลังให้โบตันโดยไม่สนใจเสียงเรียกของอีกฝ่ายแม้แต่แต่น้อย

"เขายังไม่ตื่นหรือ" มอร์ริสเลิกคิ้ว

"ตอนเช้าคุณชายให้ถึงความคันโลหิตก่อนข้างค่ำ เลยปลุกให้ตื่นยากค่ะ..." โบตันเอ่ยอย่างกระอักกระอ่วน

"เมื่อวานก็ออกจากบ้านแค่เช้าเลยไม่ใช่หรือ"

"คืนแรกคุณชายยังไม่ค่อยชินที่ เลยนอนไม่หลับทั้งคืน พอเช้าครูเลยออกไปโรงเรียนทันที แต่วันนี้..."

อันที่จริงให้ถึงไม่อยากจะเฟิงผิงหล่นกับปีศาจทั้งหกเลยรีบออกจากบ้านไปก่อน เขาไม่ชินการเป็นหนี้บุญคุณคนอื่น ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการแสดงความซาบซึ้งบุญคุณใคร ยิ่งเป็นคนของตัวเองเคยสร้างความเดือดร้อนให้ในอดีต ยิ่งทำให้เขาอึดอัดวางตัวไม่ถูกหนักเข้าไปอีก

ตอนแรกให้ถึงตั้งใจว่าทุกวันนี้จะออกจากบ้านแค่เช้าโดยไม่ลาใคร หลบหน้าเฟิงผิงหล่นกับคนอื่นๆ เท่าที่ทำได้ แต่เขาประเมินความขยันของตัวเองสูงเกินไป

"เรื่องเยอะเหลือเกินนะ" มอร์ริสส่งเสียงในลำคอเป็นเชิงสบประมาท

"เอนอนเตียงเดียวกับให้ถึงหรือ" เฟิงผิงหล่นมองเตียงเดียวที่ค้างอยู่ในห้อง

"ไม่ใช่หรอกค่ะ" โบตันตอบพร้อมรอยยิ้ม "ปีศาจได้พันธะจะนอนร่วมเตียงเคียงหมอนกับเจ้านายได้อย่างไรกันคะ คิฉินนอนในค่ายอาคมค่ะ"

"งั้นหรือ" เฟิงผิงหล่นพยักหน้า "แต่ถ้าเควตซ์ลบอกว่าอยากนอนกับฉินละก็ ฉินต้องอ้าแขนอ้าขารับไว้อย่างเต็มใจแน่นอน มอร์ริสเองก็เหมือนกันนะ!"

"หนวกหูน่า!" มอร์ริสจ้องหน้าเฟิงผิงหล่นเขม็ง จากนั้นหันไปมองโบตัน "เป็นคำสั่งของเจ้าเด็กนี้ หรือเธอตัดสินใจทำแบบนั้นของเธอเอง"

"ผู้บัญชาแห่งตระกูลเว่ยทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา ล้วนตั้งกฎให้
ปีศาจได้พันธะปฏิบัติเช่นนี้ ก่อนหน้าจะผูกพันธะกับคุณชายไห่ถึง ฉันก็
ใช้ชีวิตภายใต้กฎระเบียบแบบนี้มาตลอดจนชินเสียแล้ว" เธอตอบพร้อม
รอยยิ้มจางๆ แล้วเหลือบมองไห่ถึงที่นอนอยู่บนเตียงแวบหนึ่ง ก่อนถอนใจ
อย่างจนปัญญา "คุณทำคราวนี้คงปลูกไม้คื่นเสียแล้ว..."

โบคั่นคิงผ้าห่มออกแล้วพลิกตัวไห่ถึงอย่างระมัดระวัง จากนั้น
ค่อยๆ ปลดกระดุมเสื้อนอนของอีกฝ่าย

มอร์ริสกับเฟิงผิงหลันต่างตะลึงตาค้าง

"อะ...เธอจะทำอะไรนะ"

"ช่วยคุณชายเปลี่ยนเสื้อผ้า จะได้ประหยัดเวลาค่ะ" โบคั่นถอด
ชุดนอนของไห่ถึงที่ยังหลับฝันอยู่ในแคนนิทราอย่างคล่องแคล่วและ
นิ่มนวล เสร็จแล้วจึงหยิบเสื้อเชิ้ตและชุดเครื่องแบบจั้นมาสวมบนร่าง
ของเขาอย่างชำนาญ ท่าทางคงชินกับกิจวัตรเช่นนี้แล้ว

ระหว่างนั้นไห่ถึงยังส่งเสียงจิมจ่าอย่างไม่สออารมณ์เป็นระยะ
ราวกับกำลังอยู่กึ่งกลางระหว่างเขตแดนแห่งความฝันกับความเป็นจริง

เฟิงผิงหลันก็ย้อนไปถึงตอนที่เขาเจอไห่ถึงครั้งแรกในห้องนอนที่
หอพักนักเรียน แล้วทุกอย่างก็กระจ่างทันที

ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง...ช่วงเป็นคุณชายที่เอาแต่ใจเหลือเกินนะ...

มอร์ริสทนดูต่อไปไม่ได้ "ยังต้องให้คนอื่นคอยดูแลอย่างกับเด็ก
ยังไม่หย่านม แล้วยังมีหน้าไปเที่ยวหาเรื่องชาวบ้านอีก"

"เสียงอะอะจริง..." ไห่ถึงพึมพำเสียงเบา

"คุณชายไห่ถึงเจ้าคะ คุณชายเฟิงผิงหลันกับมอร์ริสมหาคุณชาย
ค่ะ ตอนนี้สายแล้ว รีบคื่นเถอะค่ะ"

"หุบปากน่า..." ไห่ถึงพลิกตัวแล้วมุดเข้าไปใต้ผ้าห่ม ทำให้โบคั่น
ช่วยเขาเปลี่ยนเสื้อต่อไม่ได้

"คุณชายไห่ถึงเจ้าคะ ช่วยหันตัวมาหน่อยเถิดค่ะ แบบนี้เปลี่ยน

เสื้อผ้าไม่ได้ นะคะ—"

"พอที!" มอรรริสหมกความมอคทน คัดสินใจหยุคละครตลกตีหัว
ไว้สาระตรงหน้า "ฉันจัดการเอง"

มอรรริสพุ่งตัวตรงไปข้างเตียง ย่อตัวลงเล็กน้อยแล้วยกเตียงทั้งหลัง
ขึ้นสูงด้วยกำลังอันมหาศาล

ปัง! เตียงไม้กระแทกเข้ากับผนังห้องอย่างแรง ส่งเสียงลั่น สะเทือน
แก้วหুরวกับเตียงจะหักเป็นเสี่ยงๆ ทั้งฟูก ผ้าห่ม และคนบนเตียงร่วงลง
มากองกับพื้นในสภาพอเนจอนาถ

"โอ้ย!"

ให้ถึงส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดเมื่อถูกลากออกจากดินแดนแห่ง
ความฝันสู่โลกแห่งความจริงอย่างไม่ปราณี เขาลุกขึ้นนั่งบนพื้นไม้กระดาน
แล้วจ้องหน้ามอรรริสกับเฟิงผิงหลันที่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่งของห้องด้วยสายตา
อาฆาต "ใครอนุญาตให้พวกนายเข้ามาในนี้! พวกสวะ!"

"ที่นี่คือบ้านของพวกเรา" มอรรริสออกดอกพลางเอ่ยเตือนอย่าง
เหยียดหยัน "พวกเราอนุญาตให้นายอยู่ที่นี่ นายค้างหากคือฝ่ายที่ไม่ควร
อยู่ที่นี่"

ให้ถึงถลึงคาจ้องโบทัน "เธอมัวทำอะไรอยู่ ทำไมไม่ห้ามพวกมัน
ไว้!"

"คุณชายเฟิงผิงหลันกับท่านมอรรริสล้วนมีเจตนาดี ด้วยเกรงว่า
คุณชายจะไปสาย จึงเข้ามาดูด้วยความห่วงใย..."

"ฉันแกล้งว่าไอ้เด็กปากไม่สั่นกลืนน้ำมนต์จะฉีกราคที่นอน ทำให้
ฟูกของพวกเราสกปรกเท่านั้นละ" มอรรริสแย้งคำพูดของโบทันทันควัน
เขาไม่จำเป็นต้องทำศึกกับไอ้เด็กเปรตนี้

"ตอนนี้ก็โง่งแล้ว" ให้ถึงคว้านาฬิกาปลุกมาดู "เฟิงเจ็คโง่งห่านาที่
เอง! เธอปลุกฉันทำไมเนี่ย!"

"ที่นี่ไม่ใช่หอพักนะ จะนอนจนเจ็คโง่งยี่สิบค่อยตื่นไปเรียนนะไม่

ได้หรรอก" เฟิงผิงหลันเหียนค้วยรอยยืม "อีกอย่างคงยาเตรียมอาหารเข้าไว้ให้นายแล้ว รีบลงไปกินข้าวเถอะ!"

ให้ถึงมองหน้าเฟิงผิงหลัน อีกฝ่ายยืนอยู่ที่ปลายเตียง รอยยืมไร้เคียงสาอันสกลไสร่าเริงนั้นสว่างเจิดจ้าเหมือนแสงตะวัน สว่างเสียจนตาพร่าไปหมด

เขาเป็นอนหน้าหนีไปอีกทางอย่างไม่สบอารมณ์ จากนั้นก็ออกคำสั่งว่า "ออกไป ฉันจะเปลี่ยนเสื้อผ้า"

มอรรริสเลิกคิ้ว "แกนึกว่าตัวเองเป็นเจ้าของบ้านนี่รีงหา ไอ้เด็กบ้า!"

เฟิงผิงหลันถึงคิงคิงลากมอรรริสออกมาจากห้องนั้นอย่างรวดเร็วไม่อย่างนั้นให้ถึงต้องโดนถลกหนังแน่

หลังจากทั้งสองลงมาที่ห้องอาหารได้เพียงไม่นาน ให้ถึงก็ลงบันไดมา เขาเดินไปที่โต๊ะอาหารค้วยสีหน้าบูดบึ้ง

"มานั่งนี่ๆ!" เฟิงผิงหลันกวักมือเรียกให้ถึงอย่างกระตือรือร้น พลังเลื่อนเก้าอี้ที่อยู่ข้างตัวเองออกมา "นั่งตรงนี้สิ!"

ให้ถึงไม่นั่ง เขาจ้องขนมปังปังเปล่าๆ ที่วางอยู่ตรงหน้าที่นั่งว่างนั้นแล้วเลิกคิ้ว "อาหารเข้าที่นายว่าก็คือนี้นะหรือ!"

"ใช่แล้ว!" เฟิงผิงหลันเลื่อนจานใส่ขนมปังปังไปตรงหน้าให้ถึง "ซื้อจากร้านเบเกอร์แถวโรงเรียนนะ อร่อยมากเลยนะ!"

"อาหารห่วยแตกแบบนี้ ฉันไม่เอากิน"

สีหน้าของเหล่าปีศาจที่นั่งอยู่ในห้องอาหารมึงถึงขึ้นมาทันที

โบคันรีบโค้งคำนับขอโทษทันที "ขอภัยค้วยค่ะ คุณชายให้ถึงก่อนข้างเครื่องครัดเรื่องอาหารการกิน ดังนั้นจึงไม่ค่อยคุ้นเคยกับอาหารที่เรียบง่ายเช่นนี้เท่าใดนัก..."

"ไม่หรรอก เธอเกรงใจเกินไปแล้วละ พวกเราดูแลแขกไม่ตีเองต่างหาก" ไปเหลียวตอบค้วยรอยยืม จากนั้นจึงหันไปหาตงยาแล้วพูดว่า

"ตั้งแต่พุงนี้เป็นต้นไป นายเข้าครัวทำอาหารให้เขาด้วยตัวเองเลยแล้วกันนะ คงยา"

ฉงหลง ไชเมิร์ฟ และมอร์ริสต่างเห็นด้วยกับความคึกของไปเหลียวอย่างที่สุด ทุกคนพยักหน้าหงึกๆ อย่างกระตือรือร้น แต่คงยากลับยิ้มเฟื่อนด้วยความลำบากใจ

มีเพียงไผ่ถึงที่ไม่รู้เรื่องราว ทั้งยังคิดว่าความคึกนี้ไม่เลวทีเดียว เฟิงผิงหลันมองนาฬิกาข้อมือ "ใกล้สายแล้วนะ พวกเรารีบออกจากบ้านเถอะ"

ทุกคนต่างลุกจากที่นั่งของตัวเอง เตรียมออกจากบ้าน ให้ถึงเหลือบมองขนมปังปิ้งนั้นแล้วส่งเสียงหिनล่าคอย่างเหยียดหยาม แต่สุดท้ายก็หีบขนมปังมากลืนลงคอไปอย่างกลั๊กลืนผืนใจ พอออกจากบ้านแล้ว ไผ่ถึงก็เดินตามเฟิงผิงหลันกับคนอื่นๆ อยู่ด้านหลังอย่างเงียบๆ ไม่ปรึกษาพูดคุยอะไรเลยแม้แต่คำเดียว

"พวกนายจะไปไหนนะ"

ฉงหลงกับคนอื่นๆ หันหลังมามองไผ่ถึงอย่างงุนงง "ก็ไปโรงเรียนนะสิ!"

"ไปโรงเรียน? ไปโรงเรียนด้วยวิธีนี้เนี่ยนะ" ไผ่ถึงเหมือนไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง

"คงยา ขนมปังนี้นายเป็นคนอบเองหรือเปล่า" มอร์ริสจ้องหน้าไผ่ถึงเหม็งแล้วเอ่ยถามอย่างหวาระแวง "เจ้าเด็กนี้ดูไม่ค่อยปกติเลย"

"ฉันซื้อมานะ..."

"วางใจเถอะ พวกเราไม่ได้จะเดินไปโรงเรียน แค่เดินไปชั้นรถเมล์เท่านั้นเอง" เฟิงผิงหลันอธิบาย "ป้ายรถเมล์ที่ใกล้ที่สุดอยู่ที่คืนเขาณะ"

คำอธิบายเช่นนี้ยิ่งทำให้ไผ่ถึงงุนงงหนักกว่าเก่า "พวกนายไม่มีรถเหร่อ"

"จะไปเอารถมาจากไหนเล่า แถมไม่มีใครขับเป็นด้วย" มอร์ริส

ตอบอย่างรำคาญ "อีกอย่างบางคนแถวนี้ก็นั่งรถไม่ได้อีก"

"หุบปากน่า!" ฉงหลงตะคอกอย่างไม่สยบอารมณ์

ให้ถึงห้องหน้าเฟิงผิงหลันเหมิง "นายเองก็ทำความผิดอะไรมา เลยถูกรอบครัวลงโทษจนตกต่ำแบบนี้ใช่ไหม"

โดยทั่วไปแล้วตระกูลผู้ใหญ่อันฐานฐานะดีพอสมควร ทั้งเฟิงผิงหลันยังรับสืบทอดปิตาภมาตั้งแต่หัวแก้ว แสดงว่าต้องเป็นตระกูลที่ทรงอิทธิพลไม่น้อย

ผู้ใหญ่อันฐานที่มาจากตระกูลใหญ่มักพยายามหลีกเลี่ยงการปรากฏตัวในที่สาธารณะ เพื่อความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัวของตนเอง แต่เฟิงผิงหลันกลับใช้ชีวิตอย่างเปิดเผยไม่ต่างจากสามัญชนทั่วไป แตกต่างจากชีวิตระดับอภิสิทธิ์ชนของเขาก่อนหน้านี้จะถูกลงโทษราวฟ้ากับเหว

"แบบนี้เรียกตกต่ำที่ไหนกัน" เฟิงผิงหลันเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม "ฉันคิดว่าตอนนี้เป็นเวลาที่ดีที่สุดของฉันแล้วล่ะ!"

"นายเข้ากับคนที่บ้านไม่ได้เหรอ" เฟิงผิงหลันไม่ใช่ประเภทขบถหัวรั้นอย่างเขา ดูอย่างไรก็ไม่น่าเป็นคนที่กระทบกระทั่งกับคนในครอบครัวได้ ต่อให้ถูกทอดทิ้งให้ลำบากเพราะไร้ความสามารถ แต่ตระกูลใหญ่โตแบบนั้นก็ควรจะรักษาศักดิ์ศรีของตัวเอง ไม่ยอมให้ผู้สืบทอดคนสำคัญตกอยู่ในสภาพเลวร้ายเช่นนี้

เจ้านี้เป็นใครมาจากไหนกันแน่

"สงสัยจะถูกนายพูดแทงใจคำเข้าเสียแล้ว ฮ่าๆๆ" เฟิงผิงหลันยังคงยิ้มว่า รอยยิ้มสกลใสมากกว่าเก่า

ให้ถึงห้องหน้าเฟิงผิงหลันเหมิง "ที่จริงแล้วนาย..."

"ไม่มีคนเลยว่ายู่รวมบ้านกันแค่สองวัน ให้ถึงก็เริ่มเป็นห่วงเป็นใยฉันเสียแล้ว ซึ่งใจจริงเลย!" เฟิงผิงหลันหัวเราะกึกกักแล้วพูดต่อ "ถ้ารู้เร็วกว่านี้ว่ายู่บ้านเดียวกันแล้วความสัมพันธ์ของเราสองคนจะดีขึ้นขนาดนี้ ฉันคงลักพาตัวให้ถึงใส่ถุงอุ้มกลับมาบ้านนานแล้วละ ถ้าทำ

อย่างนั้นบางทีป่านนี้พวกเราอาจจะเดินเกี่ยวก้อยกันไปเข้าเรียนแล้วก็ได้
นะ ฮ่าๆๆๆ!"

"ไม่มีวันเสียละ! ไอ้ปัญญาอ่อน!"